

5.1.20, Telecí

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Hospodine, zkoumáš mě a znáš mě. Víš o mně, ať sedím nebo vstanu, zdálky je ti jasné, co chci dělat. Sleduješ mou stezku i místo, kde ležím, všechny moje cesty jsou ti známy. Ještě nemám slovo na jazyku, a ty, Hospodine, víš už všechno. Ž 139, 1-4

PÍSEŇ 442 pane, dnešek, (623 důvěřuj se v pána, 638 díky)

VSTUPNÍ MODLITBA

Bože náš, oslavujeme tě celým svým srdcem a veškerou svou myslí. Ne proto, že to pokládáme za svou náboženskou povinnost, kterou musíme splnit. Činíme tak, protože víme o tvých skutcích. Fascinují nás ty dávné, dosvědčené v Písmech Starého i Nového zákona. Stejně však žasneme i nad těmi, které zakoušíme dnes a denně. Od těch zdánlivě nejvšednějších, jako je nový den, do něhož se probouzíme, až po ty tajemně nám šité na míru, kdy se uzdravujeme ze svých nemocí, unikáme ze spárů smrti a nepřátel. Radujeme se z toho, že svou přítomností držíš v šachu mocnosti temnosti. Z tvé milosti není jenom noc, ale i jitro. Díky tobě nemusíme v životě tápat a bloudit. Máme kolem sebe ukazatele cesty, které jsi pro naši orientaci postavil. Jestliže bloudíme a nevíme, kde jsme, je to proto, že je ignorujeme. Vydáváme se zkratkami. Ty jsou možná pohodlnější, ale nevedou k cíli. Děkujeme ti za světlo, které nám dáváš a s nímž můžeme jít i tmou. To světlo nese jméno tvého Syna. Amen

1. ČTENÍ Gn 28, 10-15

PÍSEŇ 176 někdo mě vede

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Ježíši Kriste, považujeme si toho, žes nás vyhledal a povolal, abychom šli za tebou. Tak jako Filip, tak jako Šimon, tak jako Ondřej. Prosíme, dávej nám vnímavost, s níž bychom dokázali rozpoznat ty, kteří strádají nedostatkem motivace k životu. Dej nám odvalu oslovit je a ukázat jim k tobě. Chtěli bychom, aby jistota naší víry byla vždycky větší, nežli jsou nejistoty, které v nás hlodají, okrádají nás o spánek a berou nám půdu pod nohama. Ať jako křesťané nečekáme apaticky na zázraky, ale formujeme svým jednáním a svými postoji tento svět podle tvého Slova. Ať se nemusíme stydět za svůj sbor ani za svou církev. Ať pohled na ně ani na nás neodpuze, ale přitahuje. Přimlouváme se za ty, v nichž není lsti a kteří jsou proto obzvláště zranitelní a tobě blízcí. Přimlouváme se za ty, kteří trpí a zoufají si. Přimlouváme se za ty, kteří nic nevědí o otevřeném nebi a jsou ti proto ze svého pohledu obzvláště vzdálení. Ať na žebřík, který otvírá nebesa a po němž božské sestupuje a lidské vystupuje, dosáhnou dalecí i blízcí. Otče náš... Amen

POSLÁNÍ

Tedy řekl Ježíš svým učedníkům: „Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne. Neboť kdo by chtěl zachránit svůj život, ten o něj přijde; kdo však ztratí svůj život pro mne, nalezne jej. (Mt 16, 24-25)

POŽEHNÁNÍ

Milost vám všem, kdo nepomíjející láskou milují našeho Pána Ježíše Krista. Amen

PÍSEŇ 485 král věčný

ZÁKLAD KÁZÁNÍ J 1, 43-46

Milí přátelé, milí příteli,

pojď a přesvědč se. Zní název jedné malé brožurky jednoho brněnského faráře, kterou chtěl i lidem zvenčí představit křesťanství a křesťanskou víru přijatelnou a srozumitelnou formou a řečeno po našem, dostat je do kostela. Ten spisek bohužel nemám, ale možná si ho někdy opatřím, abych se konečně dozvěděl, jak teda ty lidi do kostela vrátit. Je-li to však to nejdůležitější, co jako křesťané máme činit.

A teď přesvědč se o čem. Vánoční i povánoční svátky máme za sebou a opět nastává tvrdá realita copak všedního života, ale hlavně řekněme všedních shromáždění. Doby, kdy se lidé hrdě hlásili k evangelické víře a křesťanství jsou pomalu pryč a přibývá tzv. skrytých evangelíků, kteří se sice ještě hlásí k víře a křesťanství a platí i salár, ale ke konkrétnímu sboru či církvi českobratrské evangelické už méně. A nechtějí se nechat přesvědčit a ne přesvědčit, ale ani se podívat. Už ne pojď a přesvědč se, taky není o čem, ale přijď a podívej se neboli přijď a viz, jak dobrý je Pán.

A už jsme u toho. Koho nebo co mají všichni ti dobří lidé vidět a o kom nebo o čem se mají případně přesvědčit. O Pánu Ježíši, jak nám napovídají i přečtené verše nebo snad ještě o něčem ji-

ném? A je o čem? A o čem chcete vy, aby se přesvědčili. A co chcete vy, aby i ostatní viděli. Otázky, samé otázky a odpovědi nikde. Jak už to u Jana bývá.

Z Nazareta? Co odtamtud může vzejít dobrého? Tak přijď a podívej se. To ale není odpověď. Co je tedy tak dobré, že k tomu, že tam můžeme zvát i ty ostatní. Z celého Janova evangelia vyplývá, že dobrý je Pán Ježíš, a to nejen jako znamení chleba a vína, ale jako ten, který nás sem povolává, abychom a teď pozor, tu mohli být chvíli spolu. A to nejen jako rodiny, ale i spolu v jednom sboru.

A to je dobré, nejen být spolu u jednoho stolu, ale být tu ve společenství ostatních lidí, a ne jako v Nazaretě, kde byl zřejmě každý sám a marně hledal odpovědi na své otázky. A kdo říká, že ne, tak má možná pravdu. Křesťanská víra totiž nedává odpověď na to, proč je v ní člověk tak sám, ale co má dělat, když se s ní octne sám, jít za Ježíšem a pilně ho následovat a on už bude vědět. Jak z toho ven. Jen pojď a přesvědč se. Jen přijď a podívej se, jen přijď a viz. Je to tu teď celkem fajn. Nemusíš ani se nemáš čeho bát, je to tu teď i pro tebe.

Ale co. Pán Ježíš přece. A spolu s ním i Filip, Ondřej, Šimon, Petr, ale i Natanael. Zkrátka všichni, kdo o to stojí. Dvanáct jich nakonec bylo, když to chcete vědět. A všichni šli za Ježíšem, který si je i proto povolal, aby jim řekl, všeho nech a následuj mě.

A vezmi s sebou i své bratry a sestry, přátele i kamarády, jen pojd'te a uvidíte. A kam, to už je celkem jedno, důležitá je ta cesta. Ani oni, ale ani my nevíme, kam máme dojít, jestli spolu s Ježíšem až do Galileje nebo snad ještě někam jinam. Ani oni moc nevěděli, kam jdou, věděli sice odkud, ale kam, na to se museli Ježíše stále ptát. A třeba i do toho Nazareta. Jen se podívat, co odtamtud může vzejít dobrého.

Hodně se na to ptají děti, kam jdeme a kdy už tam budeme. Kdyby jim to však Pán Ježíš řekl, možná by tam ani nešli, i když kdo ví, jestli by měly na výběr. Ježíš řekl a říká, jdeme, tak jdeme a diskutovat s ním nikdy moc nemělo cenu. To až teď se ho furt někdo na něco ptá, takže musí odpovídat, jen pojd' a uvidíš. Jen já jsem se nikdy na nic neptal, protože bych se stejně nic nedozvěděl, až jsem došel až sem. A tady už vím skoro všechno.

Jen pojd' a podívej se. Úplně to stačí. Přijd' a přesvědč se. Jak jednoduché, a přitom tak složité. Však i Natanael se ptá na totožnost toho, o kom bylo kdysi Mojžíšem psáno, Ježíše Nazaretského a co je na něm tak dobrého. Jen pojd' a přesvědč se. Přijd' a uvidíš. Nech se překvapit, slýchal jsem ještě jako dítě, ale co jsem pak viděl, si už ani nepamatuji, hlavně když jsem tam byl. I víra totiž často vzniká vykročením do neznáma, protože se rodí ve vztahu, ať už k Pánu Ježíši nebo ke druhému člověku, který mě k ní přivede a někde tam

zní i ono, jen pojd' a podívej se. Přijd' a přesvědč se. A nenech se moc pobízet, nebude, slýchal jsem jako dítě. A bylo, vždycky bylo.

A Ježíšovi učedníci jdou. Třebaže moc nevědí kam, maximálně odkud, tak jdou, co jim také jiného zbývá. Na Ježíšovo následuj mě, nelze říct ne. Proč taky, vždyť je to dobré a třeba nás čeká ještě něco pěkného, nechme a nechte se taky někdo překvapit. Nemusí být vždycky všechno stejné.

A oni jdou. A spolu s nimi jdeme i my. A co vidíme, když je to vidění tak důležité? Sami sebe například. A to není špatný pohled, dívat se sám na sebe například do zrcadla není někdy od věci, jednou mi to někdo řekl, jednej a mluv tak, aby ses ráno vždy mohl podívat do zrcadla. A to ne jak vypadáš, ale jaký jsi a jak se chováš. Občas to stojí za to. A taky jsem před zrcadlem skoro vždy sám, jen já a pohled na sebe sama, což je někdy výzva.

Učedníci jdou za svou vírou. Ta vidět není, bohužel nebo bohudík mi stále není moc jasné. Ale jdou, což je celkem důležité. A kam dojdou, je už skoro jedno. Hlavně že jdou. Musí si říkat i Pán Ježíš, neboť to nebylo vůbec jednoduché je někam poslat. A kam a proč a kdo nás přitom povede a mně se nechce. Ale nakonec šli. Nenechali se dvakrát pobízet a šli. Nechali se přesvědčit. Co bychom za to dnes dali. Aby se nakonec nechali přesvědčit, že to není tak hrozné někam společně jít a chvíli tam i spolu být.

A kam teda jdeme my, uředníci učedníků? Ti, které si Ježíš povolává dnes a my si s tím tak trochu a někdy i hodně nevíme rady. A není to nakonec jedno? Hlavně když tam dojdeme.

Jenže není. U Ježíše není nikdy nic jedno, vždycky o něco jde a o Vánocích se obvykle chodí se na něco podívat. Ať už je to nově se narozené Jezulátko v jeslích anebo vánoční stromek nebo dárky pod ním nebo jsme to my, kdo si jdeme třeba společně zazpívat pár koled či naprosto famózní vánoční zpívání na Březinách, pro mě jednoznačně nejsilnější zážitek za dlouhou dobu.

A víra, o kterou tu jde asi především, nevzniká z vidění. Z Nazareta? Co odtamtud může vzejít dobrého? Ale ze vztahu, z osobního vztahu, jaký mám sám k sobě, ke svým bližním, k Bohu i k Pánu Ježíši Kristu. Jen pojd' a přesvědč se, jak je to dobré s někým být. Víra vzniká tam, kde se rodí vztah a člověk na ni klidně může být sám, ale vztah, jaký má ke druhým lidem, se mu už neodpáře. Ve víře jde především o vztah a lidství, proto si Ježíš k sobě stále někomu bere, ale ne proto, aby na to nebyl sám, ale aby na to nebyl sám ten druhý. Vždy mu jde především o druhého člověka a jeho cestu, která sice nikdy nekončí, ale vždy někde začíná. Víra se neorientuje ani podle toho, kolik nás přitom je, ale čemu a komu skutečně věříme. A kdo a co je i pro nás důležitý. Přijď se aspoň podívat, ale ne proto, abys něco viděl, ale proto, že je dobré tu být.

A začít se může všude. Nejde o účel, pojd', abys někam došel a už vůbec ne o to, aby tam někdo byl, jak už jsem někde slyšel. Jde o hledání otázek, na které zná odpověď jen Bůh a jeho slovo.

Jde o to, aby se i na té cestě, kam všichni společně jdeme, vytvořil prostor i právě pro to, na co se v tom běžném životě plném práce a všelijakých jiných povinností už moc nedostává. Jde i o naše bližní a blízké, ne jen o nás samé, kteří mohou jít spolu s námi, ale také nemusejí, jen jim dát tu možnost, jde o to, aby se tu vytvořil prostor právě pro ty společné otázky a ne jen pro hledání odpovědí.

Takže odkud přicházíme a kam jdeme? Zní úplně závěrečná výzva na to se ptát. Z Nazareta to asi nebude a do Galileje je to hlavně na Pánu Ježíši. Jdeme tam, kam nás Pán Ježíš posílá, na cestu hledání a postupného poznávání, že ten, koho přitom následujeme, je dobrý a my se ho tak nemusíme bát, je tu stále s námi a my se mu tak nemusíme ztrácet ani my ani nikdo jiný, ale hlavně nás i on sám stále hledá, jen pojd' a následuj mě, jen pojd' a přesvědč se. Jen přijď. A nenech se dvakrát pobízet. A co že je na tom tak těžkého? To, co tak často vrtá hlavou i samotným učedníkům. A za kým to vlastně jdeme, kdo je ten, který nás posílá, abychom šli a sami se přesvědčili, že to má smysl, že se tu dostane úplně na každého a že není špatné být aspoň na chvíli spolu i u jednoho stolu.

PÍSEŇ 452 za dar slova, (419 Mocný Bože, 635 tvá pane)